

РЕШЕНИЕ

№ 6260

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 04.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **235** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Г. Г., гражданин на Руската Федерация, чрез адвокат А. А. срещу Заповед № 513з-14689 от 05.12.2025 г. за издаване на отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване, постановена от Началник на отдел „Миграция“, при Столична Дирекция на Вътрешните Работи (СДВР).

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществени нарушения на административно-производствените правила, в противоречие с материално-правните разпоредби и при несъответствие с целта на закона.

Твърди се, че оспорващият е подал искане за продължаване на разрешение продължително пребиваване, като е представил всички изискуеми документи. Оспорващият е имал издадено разрешение за продължително пребиваване, което е продължавано всяка година без проблем. Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ представителите на търговските дружества с регистрирано представителство в Република Б. имат право на продължително пребиваване. Необосновано, служителите на отдел „Миграция“ – СДВР, са приели, след проведен разговор със съсед, в блока, където жалбоподателят е заявил своето местожителство, че той не живее там. Г. Г. посочва, че той също не познава съседите от сградата, а само собственика на жилището В. К..

Служителите на отдел „Миграция“ е следвало да изяснят всички факти, имащи отношение по случая, като най-малкото потърсят собственика на имота.

Излагат оплаквания, че заповедта е издадена при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗЧРБ, адресът е административно средство за уведомяване, а не задължително условие

за физическо постоянно пребиваване. В този смисъл липсата на постоянно физическо пребиваване не може да се тълкува като деклариране на неверни данни. Чужденецът, претендиращ за издаване на разрешение за продължително пребиваване, следва да представи доказателства за осигурено жилище. Посочва се, че съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, чужденецът, претендиращ за издаване на разрешение за продължително пребиваване, следва да представи доказателства за осигурено жилище. Няма изискване същият да пребивава постоянно на този адрес, така както се изисква от лицата, получили статут на постоянно пребиваващи – да пребивават на територията на страната повече от половината дни в рамките на една календарна година.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично. Упълномощения от него адвокат А. поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски, съгласно договор за правна защита и платена държавна такса.

Ответникът не се представява. От юрисконсулт В. са представени писмени бележки, в които се оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че в акта на Началник отдел „Миграция” – СДВР са обсъдени всички доводи, касаещи основанията за отказа за издаване на исканото разрешение. Счита, че отказът е постановен от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 24.11.2025 г. Г. Г., гражданин на Руската Федерация, е подал до отдел „Миграция” – СДВР, заявление рег. № 104283, за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република Б., на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ (в приложимата редакция към момента на подаване на заявлението), като лице, получило право на пенсия в друга държава. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са представители на чуждестранно търговско дружество, представило документи за: данъчна изрядност, за годишен оборот в размер най-малко на 100 000 лева или тяхната равностойност в чуждестранна валута, изчислена по официалния курс на Българската народна банка, валиден в деня на приемане на редовните документи за регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, придобит за период от всяка от две последователни години преди регистрацията на търговското му представителство; удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице, издадено не по-рано от 6 месеца и с валидност 6 месеца от датата на издаването му от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство; тези обстоятелства се удостоверяват при издаването на сертификат от Българската търговско-промишлена палата в резултат на предоставени от чуждестранното лице официални документи от страната по регистрацията на търговското дружество; разрешение за пребиваване на това основание могат да получат до двама представители на чуждестранното търговско дружество; при постъпило искане за продължаване срока на пребиваване на това основание Българската търговско-промишлена палата издава нов сертификат след деклариране от търговския представител на извършената от него дейност в периода на предходното пребиваване и в изпълнение на програмата за дейността на представителството; наличие на доказателства за офис, осъществени представителни действия и/или взаимоотношения с български партньори и удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице с валидност 6 месеца от датата на издаването му; чуждестранното лице е

задължено в 30-дневен срок от настъпването на промяна в обстоятелствата в своята регистрация да представи удостоверение за актуално състояние, издадено не по-рано от 6 месеца от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство; търговското представителство е задължено в 7-дневен срок от настъпила промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството да ги декларира писмено в Българската търговско-промишлена палата, която своевременно уведомява за това дирекция "Миграция"; при наличие на данни, че търговското представителство не отговаря на законовите изисквания, компетентните държавни органи информират Българската търговско-промишлена палата с цел предприемане на действия за заличаването му; за извършеното заличаване на търговското представителство се уведомяват органите за административен контрол на чужденците в Република Б..

Установено е, че Г. Г. имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 12.12.2025 г.

Не се спори, че към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14 от ППЗЧРБ, а именно копие от национален паспорт, издаден от компетентните власти на Руската Федерация, валиден до 11.12.2029 г., сертификат за актуална регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата № 4532 от 24.11.2025 г., удостоверяващ, че търговското представителство с наименование „С.“ е вписано в Единния търговски регистър на Българската търговско-промишлена палата. Адресът на представителството е [населено място], [улица], офис 4. Представител по пълномощие в Република Б. е Г. Г., гражданин на Руската Федерация. Представени са още банково удостоверение, издадено от Revolut Bank UAB, видно от което Г. Г., притежава банкова сметка с наличност към 04.11.2025 г. от 6 508 евро, нотариално заверена декларация от В. В. К., гражданин на Република Б., съгласно която същият като собственик на недвижим имот, находящ се на адрес: [населено място], жк Н., [жилищен адрес] заявява, че е съгласен Г. Г. да бъде адресно регистриран на посочения адрес, медицинска застраховка за чужденци, със срок на валидност от 25.11.2025 г. до 24.11.2026 г., видно от която застрахователят покрива разходи за медицински разноски на Г. Г., гражданин на Руската Федерация, за времето на престоя му в страната.

От страна на административния орган е приложена служебно справка за влизанията и излизанията от територията на страната на Г. Г., гражданин на Руската Федерация през 2024 г. и 2025 г.

Служители на отдел „Миграция“ – СДВР са извършили на 02.12.2025 г. проверка на посочения от жалбоподателя адрес на пребиваване в [населено място], жк Н., [жилищен адрес]. На място е установен българската гражданка С. П., която заявила, че живее на адреса, заедно с В. К. и техните две деца. Посочила е, че познава Г. Г. и семейството му и че те отседат там по време на престоите им в Б.. Проведен е и разговор със съсед от същата сграда, Е. К., която е заявила, че не познава и никога не е виждала чуждия гражданин и че в ап. 5 живее В. К. и семейството му.

Извършена е и проверка на адреса, където е регистрирано търговското представителство „С.“ в [населено място], [улица], офис 4. На адреса се помещава офис и по данни на служител, част от него се ползва от ТП „С.“, за провеждане на срещи с бизнес партньори.

На 10.12.2025 г. е извършена втора проверка на адреса, но там не е установен никой в [населено място], жк Н., [жилищен адрес].

Към преписката е представена справка от АИС „Адресни регистрации на чужденци“, видно от която Г. Г. е бил адресно регистриран през 2025 г. на адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 11.

Описаните данни са отразени в становище рег. № 513р-132396 от 05.12.2025 г., съставено от

инспектор при отдел „Миграция” – СДВР, в което е направено предложение до Началник отдел „Миграция” – СДВР, на Г. Г., гражданин на Руската Федерация да се откаже продължаване на срока за пребиваване на основание чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, поради деклариране на неверни данни.

Вземайки предвид направеното предложение и събраните в хода на административното производство доказателства, Началник отдел „Миграция” – СДВР е издал оспорената заповед.

Със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република Б.. Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция”, при отдел „Миграция” – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта.

По време на проведеното по делото открито заседание беше разпитан като свидетел В. К..

Той заяви, че познава Г. Г. от 2021 г. в офиса на фирма „Актив Б.”, където свидетелят работи. Той дошъл там заедно с баща си за среща със собственика, вероятно по бизнес отношения. След няколко месеца, свидетелят бил запитан, дали ще се съгласи Г. Г. и баща му да си направят адресна регистрация на неговия адрес: [населено място], жк Н., [жилищен адрес]. Свидателят се съгласил. Посочва, че по време на посещенията си в страната, за по ден-два той отсяда при него. Това се случва два-три пъти годишно. Не знае с какво се занимава Г. Г.. В началото на декември приятелката му съобщила, че някакви хора са търсили Г. Г.. Впоследствие свидетелят получил обаждане. Попитали го, дали Г. Г. живее на този адрес, като К. отговорил, че отсяда там само, при посещенията си в Б..

Съдът намира показанията на свидетелката за логични, непротиворечиви и лишени от елементи на заинтересованост, поради което следва да бъдат кредитирани.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен лично на Г. Г., лично на 09.12.2025 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 18.12.2025 г. (вх. № 32290), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

За да издаде оспорения отказ, Началникът отдел „Миграция” – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 1, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. По силата на тази разпоредба, се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, когато той е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република Б. се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4 и на разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

Оспорената Заповед № 513з-14689 от 05.12.2025 г. на Началник отдел „Миграция” – СДВР е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, видно от описаните по-горе заповеди.

Тя е съставена и в предвидената от закона форма и съдържа мотиви за издаването ѝ. Административният орган се е позовал на извършените проверки, осъществени от служители на

отдел „Миграция” – СДВР на посочения от Г. Г. адрес на пребиваване, при които е констатирано, че той не живее там.

Това обстоятелство е прието като деклариране на неверни данни, което основание да се откаже продължаване на издаденото разрешение за продължително пребиваване на посоченото в оспорената заповед основание.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложени от административния орган.

На първо място е безспорно, че Г. Г., гражданин на Руската Федерация е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 12.12.2025 г. Същото е издадено на 01.07.2025 г., основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, защото чужденецът е представител в страната на чуждестранно търговско дружество.

В издаденото на Г. Г. разрешение за пребиваване № 521102, валидно до 12.12.2025 г. (л. 24), като адрес на лицето в Република Б. е вписан адрес: [населено място], жк Н., [жилищен адрес].

При подаденото ново заявление, като адрес на пребиваване е отново [населено място], жк Н., [жилищен адрес].

При извършената на 02.12.2025 г. на посочения адрес от служители на отдел „Миграция” – СДВР те са разговаряли с лице, живеещо на адреса, което е потвърдило, че Г. Г. отсяда там по време на идванията си в Б..

Непонятно е, защо органите на отдел „Миграция”, СДВР са кредитирали сведенията на съсед, който е съвсем естествено да не се е виждал с всички живущи във входа, а не е кредитирал показанията на лицата (свидетелят К. и приятелката му), които живеят на адреса и са се съгласили, Г. Г. да отсяда там по време на престойта си в Б..

За да издадат през юли 2025 г., а и преди това, разрешение за продължително пребиване на Г. Г., съответните органи за административен контрол на чужденците са приели, че той има осигурено жилище и очевидно пребивава на посочения адрес: [населено място], жк Н., [жилищен адрес] защото същият е отразен в издаденото разрешително. Без съмнение оспорващият е имал право да живее в този имот, по силата на писмено съгласие на собственика му.

Съдът не може да кредитира представената справка от АИС „Адресни регистрации на чужденци”, съгласно която Г. Г. е бил адресно регистриран през 2025 г. на адрес: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 11. Справката не е официален документ (няма подпис и длъжност на съставилото я длъжностно лице) и същата влиза в противоречие с официален документ – разрешение за пребиваване № 521102.

От друга страна, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващия за получаване на разрешение за продължително пребиваване да има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши.

Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, уреждаща въпроса с продължителното пребиваване на лица, представители на чуждестранни търговски дружества. Очевидно, че такива представители, получили право на

продължително пребиваване в страната на посоченото основание, не могат да бъдат задължени да пребивават непрекъснато физически на декларирания адрес. Целта на законодателя е да се даде възможност на тези лица да пребивават безпрепятствено на територията на страната, когато е необходимо във връзка с търговските дела на представляваните от тях дружества. Логиката на такова разрешение е да се улесни и стимулира бизнеса, което да се отрази положително на икономическото развитие на Б..

В разглеждания казус при първоначалното издаване на разрешение за продължително пребиваване през 2025 г. Г. Г. е посочил, че има осигурено жилище на адрес на пребиваване [населено място], жк Н., [жилищен адрес]. Тогава административният орган не е намерил, че това обстоятелство не е вярно, поради което е издал исканото разрешение.

Фактът, че оспорващият има намерение да пребивава на посочения адрес, се потвърждава от показанията на разпитания свидетел по време на проведеното по делото открито заседание, които съдът кредитира изцяло.

Следва да приеме за доказано, че по време на посещенията си в страната, Г. Г., отсяда по време на посещенията си в страната в жилище, находящо се на адрес [населено място], жк Н., [жилищен адрес] предоставено му със съгласието на неговия собственик. Очевидно е, че жилището се ползва от оспорващия само по време на посещенията му в страната, във връзка с осъществяване на бизнес контакти.

Обсъждането на събраните писмени доказателства дават възможност на съда да направи извод, че при кандидатстването за продължаване на срока на вече разрешеното му продължително пребиваване, а и в последствие Г. Г., е имал осигурено жилище в съответствие с чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ. За такова жилище може да се приеме, апартамент в [населено място], жк Н., [жилищен адрес].

Предвид направения извод, че в случай на кандидатстване за получаване на право продължително пребиваване, чужденецът не задължен да живее постоянно или за определен срок на адреса, където му осигурено жилището, съдът намира, че Г. Г., не е декларира невярни данни, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни.

Във връзка с изложените разсъждения съдът намира, че не следва да обсъжда като неотнормими към предмета на спора, приетите данните, относно влизанията и излизанията от територията на страната на жалбоподателя. За издаване на разрешение за продължително пребиваване не съществува нормативно изискване, чуждестранният гражданин да пребивава непрекъснато физически на територията на страната за определен период.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел „Миграция” – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 24.11.2025 г. от Г. Г., гражданин на Руската Федерация, заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива, съдът дължи присъждането им.

Основателно е направеното възражение за прекомерност на платеното адвокатско

възнаграждение. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв. Адвокат А. е получил като възнаграждение сума в размер на 1400 лева. В случая делото не е с фактическа и правна сложност и по него е проведено само едно заседание, поради което за справедливо възнаграждение, съдът намира размера на определения с наредбата минимум.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Г., гражданин на Руската Федерация, чрез адвокат А. А. Заповед № 513з-14689 от 05.12.2025 г. за издаване на отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване, постановена от Началник на отдел „Миграция“, при Столична Дирекция на Вътрешните Работи.

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане подаденото на 24.11.2025 г. от Г. Г., гражданин на Руската Федерация, заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на Г. Г., гражданин на Руската Федерация, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата 516,40 евро (петстотин и шестнадесет евро и четиридесет цента) евро или 1010 лева (хиляда и десет лева) лева, представляваща платена държавна такса и платено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..